

втория е важно, че си е купил калпакъ. Срѣщате нѣкого и го питате, къде е ходилъ. Той ви отговаря, че е ходилъ на черква. Кое е по-важно: ходенето на черква, или слушане на това, което се говори въ черква. Когато нѣкой казва, че е ходилъ на черква, това е все едно, когато нѣкой казва, че трѣбва да си поживѣе малко. Обаче, има обикновено живѣене, има и дълбокъ, вътрешенъ животъ. Да разбере човѣкъ вътрешния смисълъ на живота, това значи да съпоставя нѣщата правилно. Следователно, онзи, които слуша Христовитѣ думи и ги прави, само той може да се уподоби на човѣкъ, който е съзидалъ кжщата си на камъкъ. Въ Писанието е казано още: „Съзиждайте се като тѣла духовни, като живи камъни.“ Учениитѣ разглеждатъ камънитѣ въ природата като мъртви тѣла, а Писанието ги счита за живи тѣла. Значи, има мъртви камъни, но има и живи камъни. Писанието си служи съ всичко, което съществува въ природата, като условия за уподобяване, съ цель духовнитѣ нѣща да станатъ понятни за човѣшкия умъ.

„Който слуша моитѣ думи.“ Отъ слушането зависи развитието на човѣшкия умъ; отъ слушането зависи успѣха или неуспѣха въ живота на човѣка. Отъ вътрешното слушане зависятъ много работи. Следъ като се домогне до това слушане, човѣкъ пристѣпва къмъ третата фаза на слушането, да приложи това, което е слушалъ. Ако ученикътъ по цигулка слуша, какъ учителятъ му свири, а самъ не се упражнява и не прилага, той нищо нѣма да постигне. Да слушашъ само, безъ да прилагашъ, каквото си слушалъ, това е първата фаза на слушането. Ученикътъ трѣбва да слуша, какъ учителятъ му свири и веднага да приложи това, което е научилъ. Този е правиятъ пжтъ за създаване на връзка между ученика и учителя. Този е пжтътъ, по който ученикътъ може да дойде до положението на истински музикантъ. Успѣхътъ на ученика зависи отъ начина, по който слуша. Има ученици, които още при първото отиване при учителя по музика, започватъ да си въобразяватъ, че ще станатъ велики музиканти, че хората ще се стичатъ да ги слушатъ. Такива ученици мжчно прогресиратъ. Всѣки ученикъ, който въ началото още започва да фантазира, на края загазва. Статистиката показва, че който въ начало върви добре, на края не успѣва. Неестествено е за малкото дете да фантазира. Това е тѣй наречената мегаломания. Същото може да се каже и за всѣки човѣкъ, който влиза въ духовния свѣтъ и си представя, че ще постигне голѣми, велики рабо-